

CONSOLIDAREA AVANTAJELOR ȘI ZONA DE CONSOLIDARE ÎN DOCTRINA NATO

Locotenent-colonel Matthew PRESCOTT

*Echipa de consultanță pe probleme de formare, Forțele Terestre ale SUA,
NATO Joint Warfare Centre*

Consolidarea câștigurilor este o parte integrantă a operațiunilor de luptă care valorifică avantajele la nivelurile tactic, operativ și strategic, pentru a păstra inițiativa și a crea un impuls ireversibil, spre obținerea stării finale dorite. Modul în care forțele armate își consolidează victoriile dă, adesea, indicații despre felul în care este astăzi privit conflictul.

Consolidarea cu succes a câștigurilor în operațiile NATO are un impact clar asupra nivelurilor tactic, operativ și strategic ale războiului. Prin creșterea importanței consolidării câștigurilor și încorporării zonei de consolidare ca un nou raion în doctrina Alianței, NATO va fi mai bine pregătit să mențină inițiativa, creând, în același timp, impulsul necesar pentru realizarea stării finale dorite din punct de vedere militar și politic.

Cuvinte-cheie: operații NATO, managementul spațiului de luptă, Doctrina NATO, punct de comandă, punct de comandă în zona de sprijin.

Articolul, având titlul *Consolidating Gains and the Consolidation Area in NATO Doctrine*, este preluat din *The Three Swords Magazine*, nr. 36/2020, https://jwc.nato.int/application/files/4416/0523/5328/issue36_12lr.pdf, accesat la 27 iulie 2021.

Traducere: Diana-Cristiana LUPU

Motto:

„Armatele care câștigă bătălii, fără să urmărească să-și consolideze câștigurile, riscă să piardă războaiele, iar Forțele Terestre ale SUA au avut, de-a lungul istoriei, experiențe aparținând ambelor categorii”.

General-locotenent Mike Lundy,
fost comandant Centrului Inter-arme,
Forțele Terestre ale SUA

INTRODUCERE

De-a lungul istoriei militare moderne, există câteva exemple notabile în care armatele au consolidat, cu succes, victorii, după operații ofensive majore care au dus, în cele din urmă, la înfrângerea adversarului. Exemplele includ ofensiva armatelor franceze și americane de la Meuse-Argonne, în 1918, operațiunea aliată din Normandia, în 1944, și contraatacul israelian asupra forțelor egiptene în timpul războiului de Yom Kippur, în 1973.

Alianța NATO este o organizație politică și militară strategică, drept pentru care consolidarea câștigurilor, prin misiuni de stabilitate și securitate, este esențială pentru îndeplinirea scopurilor politice. Ignorarea deliberată a importanței planificării modului în care o unitate își va consolida victoriile va avea impact asupra capacității comandantului de a menține avantajul intern și ritmul operativ, reducând, totodată, predictibilitatea etapizării și a tranzițiilor. Examinarea *Doctrinei NATO pentru operații întrunite (Allied Joint Doctrine of NATO)* relevă faptul că există un decalaj important între consolidarea câștigurilor și tranziția între raioanele de contact și de spate ale operațiilor, aspect ce trebuie luat în considerare.

Succesul într-o campanie militară necesită o abordare cuprinzătoare, coordonată cu activități sincronizate de consolidare a câștigurilor, înainte, în timpul și după conflict. Capacitatea unui comandant de a planifica etapele următoare și tranzițiile definește un comandant de succes, ceea ce nu este o idee nouă. Doctrina Armatei SUA în timpul celui de-al Doilea Război Mondial specifică următoarele: „În planificarea pe care o face, comandantul armatei trebuie să se proiecteze corect

Succesul într-o campanie militară necesită o abordare cuprinzătoare, coordonată cu activități sincronizate de consolidare a câștigurilor, înainte, în timpul și după conflict.

Capacitatea unui comandant de a planifica etapele următoare și tranzițiile definește un comandant de succes.

Consolidarea cu succes a câștigurilor permite unei grupări de forțe întrunite să păstreze inițiativa, împiedică adversarul să recâștige terenul pierdut și creează noi oportunități. Activitățile de consolidare a câștigurilor conduc, în cele din urmă, la un risc operațional redus și oferă un avantaj important față de adversar, în ceea ce privește îndeplinirea obiectivelor militare și politice.

în viitor; planurile sale trebuie să acopere perioade considerabile ale operațiilor; mai mult, în timp ce o operație, care se poate extinde pentru multe zile sau săptămâni, progresa, el trebuie să planifice următoarea operație”. (Field Manual 100-15, 1942, p. 52).

Consolidarea cu succes a câștigurilor permite unei grupări de forțe întrunite (Joint Task Force) să păstreze inițiativa, împiedică adversarul să recâștige terenul pierdut și creează noi oportunități. Activitățile de consolidare a câștigurilor conduc, în cele din urmă, la un risc operațional redus și oferă un avantaj important față de adversar, în ceea ce privește îndeplinirea obiectivelor militare și politice. Fără planificarea obiectivelor, a modalităților și mijloacelor necesare pentru consolidarea câștigurilor, la toate eșaloanele, există posibilitatea unui risc major pentru respectiva operație militară. Experiența din Afganistan, Irak și Siria indică faptul că o planificare deliberată și capacități de luptă suficiente sunt elemente necesare pentru consolidarea victoriei, după fiecare succes tactic împotriva forțelor inamice. În momentul desemnării sale drept loțiitor al comandantului Comandamentului instrucției și doctrinei din Forțele Terestre ale SUA, generalul-locotenent H.R. McMaster a declarat: „*Haosul din Afganistan și din anumite părți ale Irakului și Siriei, unde ISIS era dominantă la acel moment, s-a datorat mai multor aspecte, dar cauza a fost comună, anume eșecul în consolidarea câștigurilor*”. (Tucker, 2017).

Prezentul articol intenționează să explicitizeze și să sugereze trei aspecte: 1) importanța consolidării câștigurilor pe timpul operațiilor de luptă, 2) după securizarea câștigurilor, forțele terestre ar trebui să stabilească imediat o zonă de consolidare, pentru a menține inițiativa, și 3) să recomande cine ar trebui să fie responsabil de comanda zonei de tranziție dintre raioanele de contact și cele de spate. Prezentul articol sugerează, în cele din urmă, ca *Doctrina NATO pentru operații întrunite* să includă zona de consolidare ca un nou raion și să aprofundeze importanța consolidării câștigurilor.

MANAGEMENTUL SPAȚIULUI DE LUPTĂ ȘI RAIONELE (GEOGRAPHIC FRAMEWORKS)

O funcție importantă pentru un comandant al unei zone de operații (area of operations – AO) este aceea de a coordona și sincroniza toate acțiunile, militare și nemilitare, care se desfășoară în zona sa de responsabilitate (AJP-3, 2019, pp. 3-4). Când, într-un spațiu de luptă,

există și elemente care nu sunt în subordinea comandantului, cum ar fi organizațiile logistice și cele neguvernamentale, comandantul trebuie să depună eforturi pentru ca activitățile din zona de responsabilitate să nu se suprapună, înscriindu-se într-un efort unitar. Există riscul ca acțiuni necoordonate în cadrul unei zone de operații să ducă la necunoașterea situației, respectiv la potențiale acțiuni fratricide.

Coordonarea și sincronizarea necesită exercitarea eficienței a comenzii și controlului, prin intermediul sistemelor informatice și de comunicații, pentru a cunoaște în permanență situația comună din întreaga zonă de operații desemnată. Managementul spațiului de luptă, la nivelul unei unități, asigură mijloacele pentru a face posibilă sincronizarea eficientă și a reduce riscurile cu privire la forța întrunită și actorii ce nu fac parte din NATO.

Pentru a ajuta la gestionarea spațiului de luptă în cadrul unei zone de operații, doctrina NATO conceptualizează trei raioane (cadre geografice – geographic frameworks) pentru operațiile terestre: operații în adâncime, operații la contact și operații în spate (ATP-3.2.1, 2018). Respectivul raioane permit comandanților să vizualizeze aplicarea puterii de luptă în ceea ce privește timpul, spațiul și scopul, pentru îndeplinirea obiectivelor alocate. În respectivul raion, sarcinile ofensive, defensive și de stabilitate, împreună cu activitățile nemilitare, sunt organizate, în cadrul unei operații, într-o manieră unitară, astfel încât să se realizeze starea finală din punct de vedere militar (end state). În acest scop, operațiile decisive și cele de sprijin sunt coordonate și sincronizate în cadrul celor trei raioane. Pentru continuarea organizării managementului spațiului de luptă și ale raioanelor, comandanții stabilesc limite, cu scopul de a distinge și organiza zonele de responsabilitate între unitățile subordonate (AAP-6, 2019, p. 21).

❖ *Operațiile la contact* sunt acele operații care implică forțe amice în contact direct cu inamicul sau operații în care comandanții anticipează un contact direct (ATP-3.2.1, 2018). Zona de contact este porțiune a unei zone de operații sub comanda unui comandant din forțele terestre destinată unităților de manevră subordonate. Operațiile la contact se desfășoară în cadrul liniei înaintate a trupelor proprii (Forward Line of Own Troops – FLOT), incluzând atât activități militare, cât și nemilitare. Tipic, operațiile decisive au loc în interiorul zonei de contact, comandanții militari căutând să înfrângă oponentul

Managementul spațiului de luptă asigură mijloacele pentru a face posibilă sincronizarea eficientă și a reduce riscurile cu privire la forța întrunită și actorii ce nu fac parte din NATO.

Pentru a ajuta la gestionarea spațiului de luptă în cadrul unei zone de operații, doctrina NATO conceptualizează trei raioane pentru operațiile terestre: operații în adâncime, operații la contact și operații în spate.

Operațiile în adâncime sunt, în general, operații care asigură condițiile pentru ca forțele amice să-și îndeplinească obiectivele, în cadrul luptei la contact sau în operațiile viitoare. Pentru a asigura condițiile acțiunii viitoare, operațiile în adâncime se pot desfășura anterior, ulterior sau simultan cu operațiile la contact.

și să asigure condițiile pentru îndeplinirea stării finale din punct de vedere militar. Dotarea de manevră din interiorul zonei de contact necesită mobilitate, protecție și putere de foc, pentru a concentra rapid o putere de luptă covârșitoare, la timpul și în locul potrivit, și a exploata succesul (FM 3-0, 2017).

❖ *Operațiile în adâncime* sunt, în general, operații care asigură condițiile pentru ca forțele amice să-și îndeplinească obiectivele, în cadrul luptei la contact sau în operațiile viitoare. Pentru a asigura condițiile acțiunii viitoare, operațiile în adâncime se pot desfășura anterior, ulterior sau simultan cu operațiile la contact. Focul cu rază lungă, aviația și forțele pentru operații speciale sunt, în mod obișnuit, utilizate pentru a crea condițiile luptei în adâncime. În cazul abordării multi-domeniu, operațiile în adâncime pot implica și mijloace necinetice, cum ar fi activitățile informaționale, domeniul cibernetic și efectele spațiale. Cartierele generale la nivel de divizie și corp reprezintă, în mod normal, primul eșalon ce are capacități pentru executarea operațiilor în adâncime. Activitățile nemilitare, la nivel strategic și operațional, sunt prezente, de asemenea, în lupta în adâncime, pentru a permite forțelor amice să mențină inițiativa, în timp ce FLOT continuă să înainteze în interiorul spațiului de luptă.

❖ *Operațiile de spate* sunt, de regulă, administrative, logistice și legate de securitate, dincolo de contactul cu forțele unui adversar convențional, în spatele luptei la contact. În cazul amenințărilor asimetrice, operațiile de securitate din zona de spate se concentrează asupra securizării liniilor de comunicații, posturilor de comandă și bazelor logistice. Operațiile din cadrul zonei de spate contribuie la susținerea operațiilor în adâncime și la contact, implicând activități militare și nemilitare. În mod tradițional, organizațiile internaționale și neguvernamentale operează în cadrul zonei de spate, iar când sunt coordonate, respectivele organizații ajută la sprijinirea unei abordări cuprinzătoare organizate, pentru îndeplinirea obiectivelor militare și politice.

CONSOLIDAREA AVANTAJELOR ȘI ZONA DE CONSOLIDARE

Pe timpul operațiunilor ofensive de succes, forțele amice câștigă teren prin mărirea dimensiunii zonei de contact, până când condițiile schimbă limitele zonei de spate, prin etapizare și tranziții. Consolidarea începe imediat după ce inamicul este învins și/sau un obiectiv este

securizat, pentru a împiedica adversarul să câștige timp pentru refacerea forțelor sau pentru a anula avantajele obținute pe câmpul de luptă, prin contraatac (ATP-3.2.1, 2018, pp. 4-23).

Pentru a sublinia importanța consolidării victoriilor în operațiuni de mare intensitate, în *U.S. Army Field Manual 3-0 Operations* din 2017, zona de consolidare a fost adăugată ca un nou raion. Zona de consolidare este considerată a fi o porțiune a zonei de operații a comandantului, destinată facilitării sarcinilor legate de operațiile de securitate și stabilitate, care sunt necesare pentru libertatea de acțiune în zona de contact, precum și sprijinirii consolidării continue a avantajelor (FM 3-0, 2017, pp. 1-35). Zona de consolidare permite, de asemenea, forțelor amice să se reorganizeze și să se pregătească pentru următoarea operație, prin intermediul operațiilor de modelare și de sprijin (shaping and sustaining operations) (vezi *Figura 1*). Doctrina NATO nu utilizează și nici nu definește avantajele consolidate sau o zonă de consolidare, dar definește „consolidarea poziției” ca organizarea și întărirea unei poziții nou capturate, astfel încât să poată fi folosită împotriva adversarului (AAP-6, p. 31).

Zona de consolidare este considerată a fi o porțiune a zonei de operații a comandantului, destinată facilitării sarcinilor legate de operațiile de securitate și stabilitate, care sunt necesare pentru libertatea de acțiune în zona de contact, precum și sprijinirii consolidării continue a avantajelor.

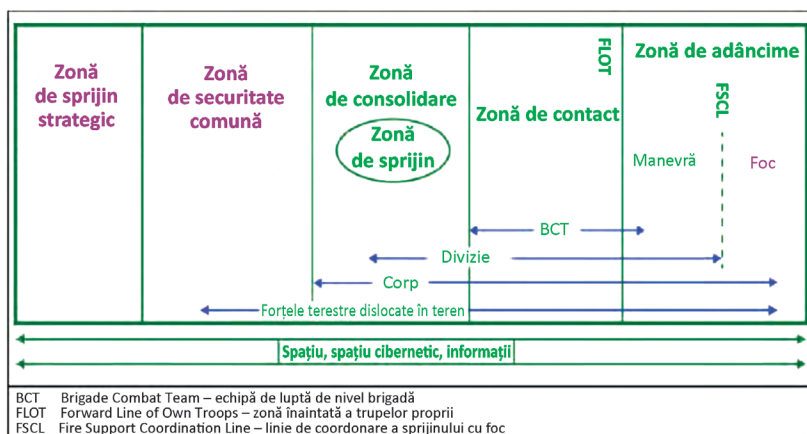

Figura 1: Zona de operații nivel corp în cadrul unui teatru de operații (U.S. Army Field Manual 3-0, Operations, Washington, D.C.: Government Printing Office, 2017), pp. 1-30.

Este esențial ca, înainte de desfășurarea unei operații, să se planifice și aloce o forță destinată executării operațiilor de securitate, cu scopul protejării forțelor amice și menținerii inițiativei. Operațiile de securitate sunt operații întreprinse de un comandant pentru asigurarea avertizării timpurii și precise cu privire la intențiile adversarului, lăsând, astfel,

Operațiile eficiente de securitate în zona de consolidare previn decalajele și intercalările din zona de contact, care ar putea fi exploatare de adversar. Operațiile de ecranare, protecție sau acoperire sunt sarcini tipice de securitate, care pot reprezenta misiuni suplimentare ale forțelor amice.

forțelor amice spațiu de manevră și de reacție la acțiunile adversarului (Ib., p. 115).

Concepția operației, instrucțiunile de coordonare și măsurile de control prevăd sarcinile unităților subordonate în zona de consolidare. Acestea includ etapizarea, selecția terenului, trecerea operațiilor de linie și considerente de sprijinire a focului. Operațiile eficiente de securitate în zona de consolidare previn decalajele și intercalările din zona de contact, care ar putea fi exploatare de adversar. Operațiile de ecranare, protecție sau acoperire (screen, guard, cover) sunt sarcini tipice de securitate, care pot reprezenta misiuni suplimentare ale forțelor amice. Operațiile de securitate ar trebui să fie încredințate unităților cu un nivel ridicat de mobilitate, deoarece acestea sunt în măsură să execute cu succes comanda și controlul, colectarea de informații, susținerea, protecția forței și activitățile de cooperare civil-militară, toate acestea fiind funcțiuni întrunite de importanță majoră, care necesită coordonare și sincronizare pentru a obține efecte specifice în interiorul unei zone de consolidare. Dotările poliției militare și ale trupelor de geniu sunt, de asemenea, necesare în cadrul zonei de consolidare. Pe timpul operațiilor ofensive de mare intensitate, poliția militară și geniștii pot desfășura activități de importanță majoră pentru menținerea ritmului operațional. Acestea includ, printre altele, reparațiile și menținerea infrastructurilor critice distruse de adversar, în cazul geniștilor, sau securizarea prizonierilor de război, a punctelor de control trafic, precum și protecția nodurilor de comandă, în cazul poliției militare.

Activitățile din zona de consolidare sunt importante pentru menținerea ritmului operației, dar și pentru legitimizarea acțiunii și liniștirea populației locale, prin operații de stabilitate susținute. Înainte de a face tranziția zonei de consolidare în zona de spate, operațiile de stabilitate ar trebui să se concentreze pe identificarea, selecționarea și atenuarea principalelor cauze ale instabilității, cu scopul de a crea condițiile pentru reconstrucția infrastructurii locale și naționale. Îndeplinirea acestor sarcini va permite dezvoltarea pe termen lung și consolidarea câștigurilor la nivel strategic. Printr-o abordare cuprinzătoare, activitățile de stabilitate, militare și nemilitare, ar trebui să fie coordonate și sincronizate prin integrare civil-militară și incluse în ansamblul obiectivelor campaniei NATO.

Imediat după operații de mare intensitate, o zonă de operații se poate găsi într-o asemenea stare de epuizare, încât forțele terestre ar putea fi constrânse de activitățile de stabilizare pe care trebuie să realizeze. Citatul de mai jos, aparținând unui militar al SUA din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, vine să întărească importanța dezvoltării unei abordări cuprinzătoare care să încorporeze consolidarea câștigurilor și misiunile de stabilitate și securitate necesare pentru dobândirea păcii: „În multe orașe fuseseră atât de multe distrugerii datorate bombardamentelor și focurilor, iar oamenii erau atât de înspăimântați și paralizați, încât nu exista o administrație locală. De fapt, în multe cazuri, toate mecanismele vieții moderne încetaseră să mai existe: nu exista guvern, poliție, nu erau alimentare, apă, electricitate, mijloace de transport și niciun serviciu medical organizat. Toate acestea trebuiau să fie reorganizate de la zero, morții trebuiau îngropați, străzile curățate de deșeuri, trebuia adusă apă, mâncare etc.” (Coles, Weinberg, 1986).

Nivelul de intensitate al situației operative va determina echilibrul cerințelor în interiorul unei zone de consolidare; astfel, un comandant care se confruntă cu o populație ostilă sau cu o amenințare asimetrică semnificativă va avea nevoie de mai multe capacități în cadrul zonei de consolidare, pentru a preveni orice diminuare a spațiului cucerit și a ritmului operației, precum și perturbarea etapizării și a tranzițiilor. Aplicarea modelului de gândire al „forței minime” pe timpul operațiilor militare poate afecta negativ abilitatea de a consolida câștigurile la nivelurile tactic, operațional și strategic (Lundy, Creed, 2019). Îndeplinirea misiunilor în zona de consolidare are un impact pozitiv asupra zonei de spate și a celei de contact. Când respectivele activități sunt îndeplinite cu succes, rareori sunt apreciate ca atare, dar, în cazul în care nu sunt bine planificate și executate, pot duce la eșecul unui comandant, chiar dacă acesta este foarte competent.

STABILIREA UNUI PUNCT DE COMANDĂ* ÎN ZONA DE SPRIJIN

În condițiile în care forțele amice mențin inițiativa, prin operații ofensive, distanța dintre zona de contact și cea de spate se mărește. Stabilirea unei zone de consolidare (între cea de contact și de spate) contribuie la organizarea unei acțiuni întrunite, necesare pentru

Nivelul de intensitate al situației operative va determina echilibrul cerințelor în interiorul unei zone de consolidare; astfel, un comandant care se confruntă cu o populație ostilă sau cu o amenințare asimetrică semnificativă va avea nevoie de mai multe capacități în cadrul zonei de consolidare, pentru a preveni orice diminuare a spațiului cucerit și a ritmului operației, precum și perturbarea etapizării și a tranzițiilor.

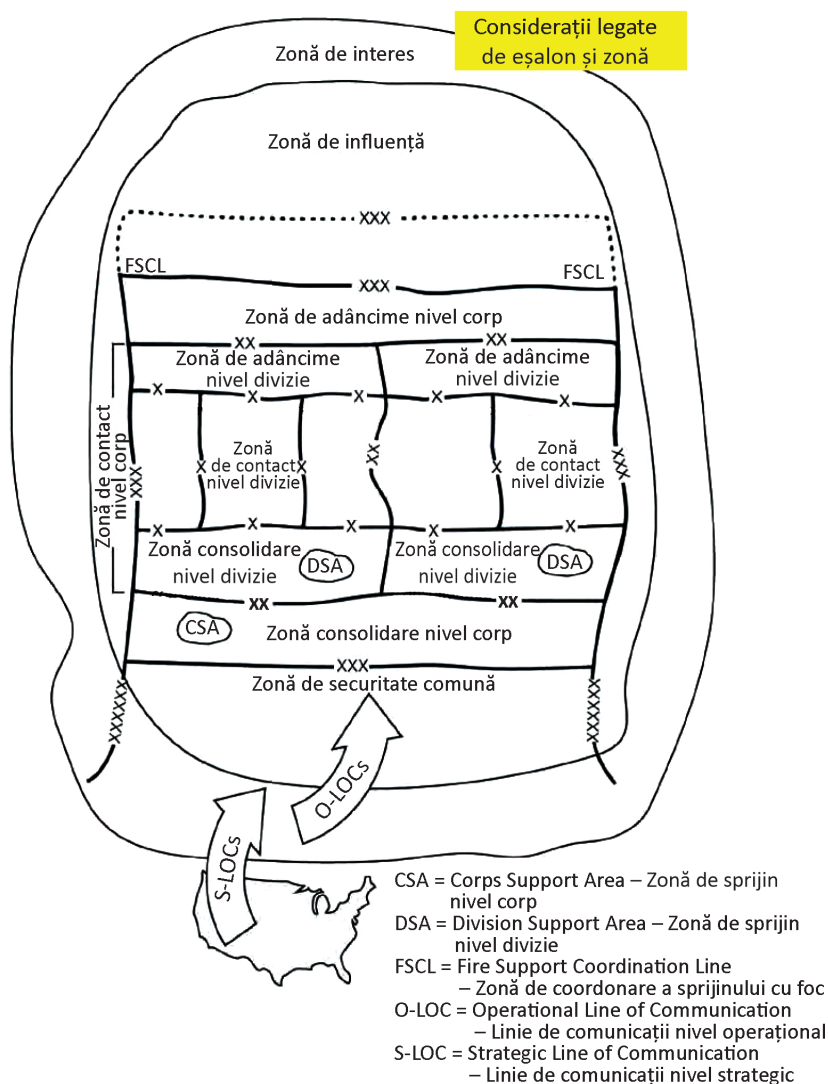
* Command Post (CP) – punct de comandă

stabilizarea și securizarea terenului nou-câștigat. Pentru coordonarea și sincronizarea acțiunii întrunită, este desemnat un comandant al zonei de consolidare, având misiune, sarcini și autoritate clare. Misiunile relative la mobilitate, colectare de informații, logistică, securitate și sprijin cu foc sunt activități specifice unei zone de consolidare. Fără un comandant subordonat, care să coordoneze și gestioneze operațiile de modelare și de sprijin (shaping and sustaining) în spatele FLOT, comandantul forțelor din teren ar putea fi distras de la efortul principal. Mai mult, stabilirea unui punct de comandă în zona de sprijin (support area command post – SACP) este un nou imperativ în război, având în vedere că amenințările din zona de consolidare pot fi substanțial diferite de cele din zonele de contact și spate (Fenzel, Torgersen, 2018, p. 49).

În funcție de situația din mediul operațional, cum ar fi numărul operațiilor în desfășurare, gradul și locația unei amenințări a adversarului, complexitatea spațiului de luptă, cartierele generale de nivel corp și divizie pot stabili puncte de comandă multiple.

În funcție de situația din mediul operațional, cum ar fi numărul operațiilor în desfășurare, gradul și locația unei amenințări a adversarului, complexitatea spațiului de luptă, cartierele generale de nivel corp și divizie pot stabili puncte de comandă (CP) multiple. Pentru a menține flexibilitatea și comanda eficientă a misiunii la nivelul acestor eșaloane, armata SUA recomandă un CP principal, un CP tactic și un SACP (FM 3-0, 2017, pp. 2-35). Când comandantul nu e prezent, unui locțiitor al acestuia îi sunt încredințate puncte de comandă alternative. Punctul de comandă principal include grupul de comandă și majoritatea personalului care se ocupă de controlul operațiilor curente, întocmește analize detaliate și planifică operațiile viitoare. Un post de comandă tactic este un post alternativ, care pune la dispoziția comandantului o locație, pentru ca acesta să-și exercite misiunea, atunci când punctul de comandă principal este dislocat sau re poziționat. Într-o situație de amenințare majoră, CP tactic poate fi detașat de CP principal, asigurând rezerva, în cazul unui atac asupra CP principal. În cazul operațiilor de modelare, cum ar fi trecerea liniilor sau a cursurilor de apă, cartierul general poate implica un CP tactic în facilitarea comenzii și controlului pentru o operație distinctă. Un SACP permite comandanților să exercite comanda misiunii asupra unor unități funcționale distincte, care operează în cadrul unei zone de consolidare ce poate depăși aria de control a CP principal al diviziei sau corpului (Center for Army Lessons Learned Handbook, 2017, p. 5). Zonele de sprijin sunt stabilite în cadrul zonei de consolidare pentru a facilita poziționarea, angajarea și protecția dotărilor de bază necesare pentru susținerea, facilitarea și controlul operațiilor (a se vedea figura nr. 2) (FM 3-0, 2017, pp. 1-34).

Împreună, obiectivele de sprijin și zonele de consolidare asigură libertatea de acțiune și continuarea operațiilor. Pe timpul operațiilor de mare intensitate, integrarea fizică și doctrinară a funcțiilor de protecție, susținere și luptă din interiorul zonei de consolidare este cel mai bine controlată de un punct de comandă în zona de sprijin.

Figura 2: Conșiderații legate de eșalon și zonă

Schema este interpretarea autorului potrivit U.S. Army Field Manual 3-0, Operations, op. cit., pp. 1-32.

Împreună, obiectivele de sprijin și zonele de consolidare asigură libertatea de acțiune și continuitatea operațiilor. Pe timpul operațiilor de mare intensitate, integrarea fizică și doctrinară a funcțiilor de protecție, susținere și luptă din interiorul zonei de consolidare este cel mai bine controlată de un punct de comandă în zona de sprijin (Fenzel, Torgersen, p. 49). SACP trebuie să aibă o autoritate de comandă corespunzătoare

și forțe alocate, care să controleze și să conducă operațiile ce se pot desfășura în spatele FLOT. Numirea unui comandant care să aibă un rang superior față de toți comandanții subordonați din cadrul zonei de consolidare este considerată o bună practică în armata SUA (US Army Combined Arms Center, p. 2).

În procesul de alocare a resurselor pentru a îndeplini cerințele unui post de comandă în zona de sprijin, corpurile și diviziile trebuie să includă toate funcțiile întrunite. Astfel, se asigură faptul că punctul de comandă în zona de sprijin este capabil să planifice și să execute întregul spectru de operații militare, rămânând, în același timp, sincronizat cu operațiile la contact și în adâncime (Ib.).

CONCLUZII

Consolidarea cu succes a câștigurilor în operațiile NATO are un impact semnificativ la nivelurile tactic, operativ și strategic ale războiului. Modul în care o forță întrunită își consolidează câștigurile influențează gradul de succes al campaniei și, în final, percepția populației asupra conflictului.

Având competitori de același nivel, care caută, în mod activ, să câștige avantaje strategice prin utilizarea tehnologiei avansate în toate domeniile, NATO trebuie să se adapteze și să se pregătească să desfășoare operații de mare intensitate împotriva potențialilor adversari.

Prin sporirea importanței acordate câștigurilor și încorporarea zonei de consolidare ca un nou raion geografic în doctrina Alianței, NATO va fi mai bine pregătit pentru a menține inițiativa, creând, totodată, impulsul necesar pentru îndeplinirea stării finale militare și politice. Deținerea unor forțe și capacități adecvate pentru consolidarea câștigurilor va avea un efect exponențial asupra spațiului de luptă al viitorului (Pough, 2019, p. 45).

În cazul în care forțele nu sunt planificate și alocate în mod corespunzător, adversarul ar putea să desfășoare, cu ușurință, acțiuni cu efect dezorganizator în zona de consolidare, afectând atât forțele militare, cât și pe cele civile care depun efort pentru stabilizarea și securizarea avantajelor militare. Coordonarea și sincronizarea întrunită în cadrul zonei de consolidare ar trebui conduse, prin intermediul SACP, de către un comandant investit cu un nivel adecvat al autorității de comandă și control. Mai mult, stabilirea unui SACP eficient va permite comandantului forțelor terestre să se concentreze asupra efortului principal.

În cazul în care forțele nu sunt planificate și alocate în mod corespunzător, adversarul ar putea să desfășoare, cu ușurință, acțiuni cu efect dezorganizator în zona de consolidare, afectând atât forțele militare, cât și pe cele civile care depun efort pentru stabilizarea și securizarea victoriilor militare.

Lungile războaie din Afganistan, Balcani și Irak i-au învățat pe militari că niciun politician nu-și dorește un conflict prelungit. Sprijinul public susținut și voința politică din cele 30 de state care formează Alianța Nord-Atlantică vor decide pentru cât timp statele vor aloca, individual, resurse, în special, personal și fonduri, pentru o anumită operație. Când acestea sunt alocate, militarii trebuie să decidă cât de bine și de repede pot îndeplini scopurile militare și politice. Încorporarea importanței consolidării câștigurilor și a zonei de consolidare ca nou raion geografic în doctrina NATO va ajuta militarii în îndeplinirea respectivelor scopuri.

BIBLIOGRAFIE:

1. Coles, H.L., Weinberg, A.K. (1986). *United States Army in World War II Special Studies*. Civil Affairs: Soldiers Become Governors. Washington, DC: Center of Military History United States Army.
2. Brig. Gen. Fenzel, M.R., capt. Torgersen, B.H. (2018). „*The Pagonis Effect: A Doctrinal Future for the Support Area Command Post*”. În *Military Review*, 98, nr. 1.
3. Lt. Gen. Lundy, M., col. Creed, R. (2019). „*Three Perspectives on Consolidating Gains*”. În *Military Review*, 99, nr. 5.
4. Maj. Pough, R.A. (2019). „*Consolidating Gains in Large Scale Combat Operations: Operation Husky*” (Master’s Thesis). U.S. Army Command and General Staff College.
5. Tucker, P. (2017). „*How McMaster Could Change the Way the U.S. Goes to War*”. Defense One, <https://www.defenseone.com/politics/2017/02/how-mcmaster-could-change-way-us-goes-war/135571/>, accesat la 3 martie 2020.
6. North Atlantic Treaty Organization (2018). Allied Tactical Publication 3.2.1 (ATP-3.2.1) *Allied Land Tactics*. Belgia: Bruxelles. NATO Standardization Office, 2-2.
7. North Atlantic Treaty Organization, ATP-3.2.1 (2018), 2-9.
8. North Atlantic Treaty Organization (2019). Allied Joint Publication 3 (AJP-3). *Allied Joint Doctrine for the Conduct of Operations*. Belgia: Bruxelles. NATO Standardization Office.
9. North Atlantic Treaty Organization (2019). Allied Approved Publication 6 (AAP-6). *NATO Glossary of Terms and Definitions*. Belgia: Bruxelles. NATO Standardization Office.
10. U.S. Department of the Army (2017). TRADOC Pamphlet 525-3-6. *The U.S. Army Functional Concept for Movement and Maneuver 2020-2040*. Fort Eustis, VA: Training and Doctrine Command.
11. U.S., War Department (1942). Field Manual 100-15. *Field Service Regulations, Larger Units*. Washington, D.C.: Government Printing Office.
12. U.S. Department of the Army (2017). Field Manual (FM) 3-0, *Operations*. Washington, D.C.: Government Printing Office.
13. U.S. Army Combined Arms Center (2017). Center for Army Lessons Learned Handbook, nr. 18-04. *Mission Command in Division and Corps Support Area*. Fort Leavenworth, KS: Government Printing Office.

Sprijinul public susținut și voința politică din cele 30 de state care formează Alianța Nord-Atlantică vor decide pentru cât timp statele vor aloca, individual, resurse, în special, personal și fonduri, pentru o anumită operație. Când acestea sunt alocate, militarii trebuie să decidă cât de bine și de repede pot îndeplini scopurile militare și politice.